

Res a la màniga

Es tracta d'una fidelitat. Fidelitat a un tema, sovint repetit en els tractaments estètics de Roig Nadal, mai no desmentit.

Ara bé, cal advertir que aquesta fidelitat temàtica, ni és exclusiva ni limitativa. No podríem pas adduir que el tema ofega el procés, o bé entorpeix l'esclat d'encert final. Diríem que són paral·lels, el procés d'execució i de prossecució de l'objectiu; i el model, o, si volíeu, el pretext.

Es tracta realment d'un pretext? No podria ésser una necessitat? Són molts anys que, d'una o altra manera, el pintor dibuixa, acoloreix, al pastell, a l'aquarel·la, a l'aiguada o al gouache uns racons, uns fugaços moments del batec de Lleida. Del batec històric. Per això, ens semblaria com si ell en tingués necessitat, d'aquesta corporeització de la Lleida que fou, fins i tot que és en el record d'alguns amb una punta de nostàlgia. Observarem, però, que no tot és remissiu, sinó que la realitat actual també hi figura. I això voldria dir que la necessitat és de representar, o més ben dir, de **presentar** alhora unes vivències i la corporeització fugaça que les ha motivades.

De la Lleida una mica caòtica d'avui, que sembla tan difícil d'endegar, amb el seu creixement, les seves vacil·lacions físiques i el seu nervi espiritual de base, passem a una Lleida que pot semblar molt antiga, però que teníem, viva i actuant, no fa pas gaires desenes d'anys enrera. Per a l'allau de gent que la història i les migracions han portat a la nostra ciutat, això serà nou: per a molts d'altres, retrobament.

Per a tots hauria d'ésser, per damunt de tot, la possibilitat de valoració d'un artista.

Fidelitat, hem dit al començament. Noble fidelitat, afegiríem, per tal com Roig Nadal no amaga res a la màniga: ni emmascara amb estils «extra» o procediments desviats allò que vol presentar, ni pretén distreure'ns amb models pretesament renovadors. El localisme, doncs, aquí i ara, és una mostra de senzilla honestetat, de naturalíssima afirmació.